Au crescut sub soarele Republicii

Temeiuri ale marii bucurii

In momentul în care vreau să trec pe hîrtie cîteva din temeiurile bucuriei cu care întîmpin şi eu sărbătorirea primului deceniu de la instaurarea Republicii noastre scumpe, îmi revin în minte o serie de momente din viaţă, din drumul pe care l-am parcurs eu în cei 10 ani.

Începutul anului 1948 m-a găsit în echipa RATA din Tg. Mureş iar ceva mai tîrziu făceam parte din formaţia bucureşteană de categorie A, Metalochimic. După aproape doi ani, trebuind să-mi satisfac serviciul militar, am fost transferat la Casa Centrală a Armatei.

Din acest moment drumul meu în sport şi în viaţă s-a conturat precis. Bucurîndu-mă de sprijinul şi condiţiile pe care regimul democrat-popular le asigură oricărui tînăr sportiv, de îndrumarea tehnică şi educativă a colectivului Casei Centrale a Armatei, am putut păşi în acelaşi timp pe drumul măiestriei sportive şi pe cel al desăvîrşirii calităţilor necesare unui ofiţer al armatei noastre populare. Mă gîndesc adesea cît de deosebită este soarta mea — şi a altor nenumăraţi sportivi de frunte din R.P.R. — de cea a sportivilor de valoare din ţările capitaliste. Acolo, un tînăr sportiv talentat este împins pe calea sportului profesionist, fiind exploatat ca o marfă oarecare. Eu însă, împreună cu colegii mei de echipă, am trăit bucuriile de nedescris pe care ţi le oferă victoria sportivă, împreună am cîştigat de cîteva ori campionatul naţional şi Cupa R.P.R. iar în 1952 am primit titlul de cinste de maestru al sportului. Sportivii de valoare din patria noastră sînt apreciaţi, stimaţi şi pe toţi îi aşteaptă un viitor luminos.

Bucuriile şi satisfacţiile au fost nenumărate în tot acest timp şi pentru a le descrie pe toate mi-ar trebui o carte cu foarte multe pagini, în care şi-ar găsi în primul rînd locul nenumăratele întîmplări petrecute în timp ce apăram poarta reprezentativei naţionale de fotbal. Aceasta s-a întîmplat de aproape 20 de ori pînă acum, dar vă încredinţez că de fiecare dată am avut emoţiile din momentul debutului, ştiind cît de mult sînt dator Republicii iubite şi căutînd să-i apăr cu cinste culorile.

In anii Republicii populare, în anii aceştia de înţeleaptă conducere a Partidului, am trăit toate aceste clipe de nebănuite satisfacţii. I-am simţit în permanenţă grija şi sprijinul — în orele de pregătire sportivă sau profesională, în momentele de supremă încordare din timpul meciurilor ca şi atunci cînd, rănit sau bolnav, am beneficiat de o îngrijire optimă şi am putut reveni curînd printre colegii de echipă.

Cred că, citind aceste rînduri, oricine îmi va înţelege entuziasmul cu care iau parte la sărbătorirea celei de-a 10-a aniversări a Republicii.

Maior ION VOINESCU
maestru al sportului

SPRE FALA ŢARII MELE

Dacă ar fi să socotesc cît datorez Republicii noastre Populare, regimului nostru democrat-popular, mi-ar trebui un spaţiu foarte mare, fiindcă aş avea multe de povestit. Ce eram eu prin 1950? Un elev la o şcoală profesională din Sibiu! Dacă n-am fi trăit vremurile acestea, poate că niciodată numele lui Negrea n-ar fi ajuns să figureze pe lista campionilor europeni de box. Aşa însă, am avut posibilitatea de a practica boxul în bune condiţiuni, sub supravegherea unor antrenori pricepuţi. Paşii mi-au fost îndreptaţi spre o raţională practicare a sportului pe care l-am îndrăgit încă de mic, fiind ferit de pericolele care-i pîndesc pe profesioniştii din Occident. Mă cutremur de cîte ori citesc prin ziare despre accidentele mortale petrecute pe ringurile din Apus, despre cazul boxerului francez Theo Nollet, ameninţat să orbească. La noi, pe plan sportiv, una din cele mai importante măsuri luate în anii Republicii a fost aceea a interzicerii profesionismului. Boxerii noştri, printre care mă număr şi eu, au astfel posibilitatea să facă sport, nu să transforme lupta lor sportivă într-o întrecere de gladiatori, sîngeroasă, animalică.

Datorită partidului şi guvernului, care şi-au îndreptat grija către creşterea sportului nostru, a fost posibil să se ajungă la strălucitele succese de la Melbourne, care au ridicat pe cele mai înalte trepte boxul nostru, a fost posibil ca, la Praga, eu să devin campion european, iar Dobrescu şi Mariuţan să ajungă pînă în finală. Mulţumim partidului şi guvernului pentru sprijinul ce ni-l acordă şi ne angajăm să sporim succesele de pînă acum spre fala scumpei noastre patrii, Republica Populară Romînă.

GHEORGHE NEGREA
campion european de box

DARUL MEU REPUBLICII

Cînd m-am gîndit să astern pe hîrtie cîteva din gîndurile ce mă stăpînesc acum în preajma marii sărbători a Republicii, am stat mai mult timp în cumpănă, neştiind cu care să încep. De fapt, întreaga mea viaţă conştientă de pînă acum s-a scurs în aceşti zece ani din urmă, laolaltă cu viaţa nouă a poporului meu, sub soarele Republicii Populare.

Şi dacă astăzi pot spune cu mîndrie că mi-am cîştigat un loc onorabil în societate, că m-am realizat în profesiunea ce mi-am ales-o şi în sportul pe care l-am îndrăgit, aceasta se datoreşte fără îndoială schimbărilor structurale petrecute în ţara noastră, condiţiilor minunate create de partid şi guvern, posibilităţilor nelimitate ce s-au deschis în faţa tinerei generaţii.

Oricît aş încerca nu pot despărţi medicina de şah, cele două mari pasiuni ale vieţii mele. Şi în una şi în cealaltă, drumul meu a fost lipsit de obstacolele pe care altădată le întîmpinau cei porniţi să cucerească viaţa. Mi-au povestit multe lucruri triste, colegi mai vîrstnici de meserie sau de sport, lucruri pe care eu şi cei de o seamă cu mine le ştim numai din auzite.

Şahul l-am început (oficial) în cadrul unui campionat popular, competiţie de masă care a avut darul să trezească gustul pentru acest frumos joc, zecilor şi zecilor de mii de tineri. Ajutată şi sprijinită permanent am realizat cîteva succese. Trei tricouri de campioană a ţării sînt trofeele cele mai de preţ, din cele destul de multe pe care le-am cucerit în diferite întreceri

Anul 1957 va rămîne memorabil pentru mine. El a coincis cu terminarea facultăţii şi cu participarea la primele concursuri internaţionale. Rezultatele se cunosc. Sînt nespus de fericită că am reuşit să aduc o victorie culorilor Republicii Populare Romîne, la turneul zonal de la Cracovia, să mă calific mai departe în lupta atît de grea care se dă pentru titlul mondial.

Performanţa mea să fie modestul dar ce-l aduc Republicii dragi, cu prilejul gloriosului său jubileu.

Dr. MARIA POGOREVICI
maestră internaţională

O singură explicaţie

Tirul este un sport anevoios care necesită muncă îndelungată, şi multe, multe cheltuieli. Fără îndrumare, fără sprijin material nu poate fi realizată măiestria sportivă. Or, tirul romînesc în cei zece ani de republică a cunoscut succese numeroase de răsunet mondial. Nu există decît o singură explicaţie a acestor victorii: sprijinul de care se bucură mişcarea sportivă în Republica noastră populară.

Cu şapte ani în urmă, într-un concurs de începători, unul dintre cele multe care permanent angrenează marea masă a celor ce muncesc în activitatea sportivă, am luat primul contact cu tirul. Şi de atunci, sprijinit de colectivul meu sportiv cu materialele necesare de cea mai bună calitate şi cu antrenori pricepuţi, mi-am îmbunătăţit performanţa, ajungînd să mă număr printre trăgătorii fruntaşi.

După cîţiva ani, la Melbourne, fiind chemat să reprezint culorile ţării care mi-a înlesnit atingerea măiestriei sportive, am înţeles că este de datoria mea să nu precupeţesc nici un efort pentru a răsplăti printr-o victorie ajutorul şi încrederea care-mi fuseseră acordate ani de-a rîndul. Am luptat cu îndîrjire, avînd nemărginita bucurie ca pe poligonul Williamstown, la mii de kilometri depărtare de pămîntul dorit al patriei, să se ridice stindardul ţării cu scumpa stemă a Republicii. O mîndrie pentru mine şi pentru noi toţi!

In primul an al celei de-a doua decade de viaţă a Republicii noastre trebuie să repetăm pe poligonul de la Moscova succesul de la Melbourne. Sperăm că vom aduce şi acest nou dar iubitei noastre Republici.

ŞTEFAN PETRESCU
campion olimpic

Iubitei noastre Republici, toată recunoştinţa mea

Cînd apăram culorile ţării în îndepărtata Australie, „vocile" calomnioase de la posturile de radio vîndute intereselor imperialiste puneau isprăvile sportivilor romîni pe seama înfăptuirilor de altă dată. Cu alte cuvinte, transfugii încercau să mă convingă că de fapt eu nu aveam 18 ani, că nu începusem activitatea sportivă în zilele republicii noastre, ci — chipurile — îmi făcusem ucenicia sportivă în timpul guvernării burghezo-moşiereşti... Cită neobrăzare... In afară de faptul că vîrsta nu mi-ar fi permis pe vremea aceea să gust din frumuseţea sportului (sînt născută de-abia în 1938), dar însuşi sportul pe care-l practic — scrima — era în acel timp un apanaj al „lumii bune", în care fiii de muncitori — cum sînt eu de exemplu — nu aveau ce căuta.

Ca sportivă şi ca om mă consider legată de zilele însorite în care trăiesc astăzi. In aceste zile prefacerile sociale, sfărîmînd „zidurile" sporturilor de elită, mi-au deschis larg porţile practicării scrimei, permiţîndu-mi o ascensiune grabnică spre înalta măiestrie. Ajutată, sfătuită, îndrumată cu grijă părintească am ajuns mai repede decît aş fi crezut în echipa ţării, în lotul pentru Melbourne, pe podiumul olimpic. In acelaşi timp, am avut posibilitatea să-mi continui instruirea intelectuală. Absolventă de liceu, în acest an am început să urmez cursurile secţiei de filologie a universităţii „Bolyai", beneficiind alături de alţi fii de muncitori de bursele acordate de Sfaturile Populare.

Pentru toate acestea, pentru viitorul care surîde în faţa tinereţii mele, port o adîncă recunoştinţă iubitei noastre Republici, urîndu-i la aniversarea primului ei deceniu de existenţă, nesfîrşită înflorire şi propăşire.

OLGA ORBAN
medaliată olimpică

Cu gîndul la tine, scumpa mea Patrie

De multe ori mi s-a întîmplat ca printre gîndurile mele să se ivească o întrebare, stăruitoare uneori: ce aş fi devenit dacă în ţara noastră nu s-ar fi instaurat regimul democrat-popular şi dacă nu mult timp după aceea ea nu ar fi devenit o Republică populară?

Nu ştiu ce aş fi putut deveni, dar pot să spun cu precizie ce am devenit: maestră emerită a sportului, jucătoare în echipa campioană mondială de handbal, profesoară de educaţie fizică, deci o tînără căreia îi sînt deschise larg porţile vieţii, care a cunoscut pînă acum satisfacţii de neuitat. Pentru că nu voi putea uita niciodată clipa în care primeam medalia de campioană mondială şi nici momentul în care mi se înmîna titlul de maestră emerită a sportului!

Asemenea gînduri, ce aş fi putut deveni şi ce am devenit, mă frămîntă şi azi în prag de sărbătoare. Doream să fac ceva pentru a-mi arăta dragostea faţă de regimul nostru, dragostea faţă de scumpa mea patrie. Doream fierbinte acest lucru şi nu ştiam ce să fac. In cele din urmă m-am hotărît să scriu ziarului şi să arăt că astăzi cînd Republica Populară Romînă împlineşte 10 ani, cînd de la un capăt la altul al ţării poporul muncitor sărbătoreşte acest eveniment cu toată cinstea, eu aduc prinos de dragoste şi recunoştinţă Partidului şi Guvernului, îndreptîndu-mi gîndurile spre tine, scumpa mea Patrie!

MARIA SCHEIPP
maestră emerită a sportului

Drumul cel adevărat!

De multă vreme se practică în ţara noastră gimnastica masculină şi totuşi numai de cîţiva ani am început să ne apropiem de graniţa valorii internaţionale. Că descendent al unei vechi familii de gimnaşti cunosc destul de bine unul dintre motivele pentru care am rămas în urma progresului mondial. Este vorba de lipsa de sprijin din trecut pentru dezvoltarea calitativă şi cantitativă a gimnasticii. De aceea, am primit o neplăcută moştenire: un număr foarte redus de gimnaşti, iar cei cîţiva existenţi, lipsiţi de practica internaţională.

De aproape zece ani trăiesc eforturile care se fac pentru a îndrepta greşelile trecute. Prin concursurile de masă am reuşit să mă afirm o dată cu un număr mare de gimnaşti. Apoi, în contact cu valoroşii şi experimentaţii antrenori şi gimnaşti sovietici, am reuşit să cunosc nou în gimnastică, realitatea în gimnastică, iar prin muncă neîntreruptă şi prin numeroase întreceri internaţionale, am reuşit să-mi îmbunătăţesc şi să-mi completez cunoştinţele şi procedeele tehnice. Destul de repede lucrurile s-au îmbunătăţit. Nu am reuşit încă să micşorăm substanţial diferenţa valorică faţă de străinătate pe care am moştenit-o, dar simplul fapt că la Jocurile sportive internaţionale prieteneşti din acest an am ocupat locul VIII, primul după şapte excepţionali gimnaşti sovietici şi japonezi, iar în recenta întrecere cu gimnaştii iugoslavi am putut să mă clasez pe primul loc individual compus, dovedeşte că în zilele Republicii mi-am găsit drumul cel adevărat spre progres. Sînt convins, faţă de atenţia şi sprijinul care mi se acordă, că vom reuşi curînd să refacem tot terenul pierdut.

FREDERIC ORENDI
maestru al sportului

ANGAJAMENTUL MEU

Luînd parte la marea sărbătoare a întregului popor — a 10-a aniversare a Republicii Populare Romîne — mă gîndesc cu drag că peste puţină vreme împlinesc şi eu 10 ani de la debutul în echipa naţională de baschet.

Baschetul este pentru mine o pasiune veche şi îmi amintesc deseori de puştiul mic şi slab care juca împreună cu Costel Dinescu şi alţi copii în echipa „Casei Asigurărilor Sociale Tei", cu mulţi ani în urmă. Era cel mai plăcut şi mai... ieftin mijloc de distracţie pe care-l aveam la dispoziţie şi îl foloseam deşi vă închipuiţi că nimeni nu se îngrijea de un echipament mai de doamne-ajută pentru copiii îndrăgostiţi de baschet.

Intre timp însă sportul a început să se bucure de tot mai multă atenţie. Ajutat şi îndrumat, am ajuns în grupările sportivă a P.T.T., unde am început să-mi completez cunoştinţele practice cu elemente teoretice de mare preţ. Aci am început să joc alături de actualii antrenori Constantin Herold, Vasile Popescu, Alexandru Dănilă, şi în scurtă vreme am ajuns în lotul naţional. Aceasta s-a petrecut în primăvara anului 1948 şi am proaspete în amintire emoţionantele clipe ale debutului, pe arena care azi se numeşte Centrul de antrenament nr. 2. An de an am jucat apoi în echipa reprezentativă, dîndu-mi toată osteneala să corespund încrederii şi aşteptărilor, să răsplătesc grija şi sprijinul primit din partea regimului democrat-popular.

In cei 10 ani de la debutul meu internaţional în primul an de Republică Populară, am trăit multe clipe minunate care-mi vor rămîne pentru totdeauna în amintire. Dar cele mai dragi dintre aceste imagini îmi sînt acelea care dovedesc grija partidului şi guvernului faţă de activitatea sportivă, sprijinul pe care-l primesc zi de zi mase largi de tineret pentru a se evidenţia în sport, pentru a deveni oameni întregi, călîţi fiziceşte şi cu înalte calităţi morale şi de voinţă. Ceea ce a făcut Republica pentru mine o face pentru zeci şi zeci de mii de alţi tineri şi tinere: de aceea întîmpin a 10-a aniversare a Republicii noastre scumpe cu nestăvilită bucurie şi cu angajamentul de a mă strădui întotdeauna să răsplătesc prin fapte ajutorul pe care îl primesc în permanenţă pentru a creşte, ca sportiv şi ca om.

ANDREI FOLBERT
căpitanul echipei naţionale de baschet

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, str. Vasile Conta nr. 16, telefon 2.76.30. Nr. 1—2 STAS 3452. Intreprinderea poligrafică Nr. 2. Str. Brezoianu Nr. 23—25
Abonamentele se fac la oficiile poştale prin factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi